

22.5.2022, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Hospodin je dobrotivý, přímý, proto ukazuje hříšným cestu. On pokorné vede cestou práva, on pokorné učí chodit po své cestě. Všecky stezky Hospodinovy jsou milosrdenství a věrnost pro ty, kteří dodržují jeho smlouvu a svědectví. (Ž 25, 8–10) Amen

PÍSEŇ 442 Pane, dnešek,

VSTUPNÍ MODLITBA

Svatý Bože, náš nebeský Otče, děkujeme ti, že jsme se zde mohli takto shromáždit. Skláníme se před tebou a pokorně i vděčně vyznáváme: Ty jsi svrchovaným Pánem nebe i země a zároveň – jako náš Otec – máš zájem o každého z nás. Uvědomujeme si, jak velice tě stále potřebujeme. Proto se k tobě vždy znovu vracíme. Přicházíme se svými chybami a proviněními (vůči lidem i vůči tobě), ale i s touhou po nových, dobrých věcech. S prosbami o odpuštění toho, čím jsme se provinili, i s očekáváním na posilu ke správnému jednání v tom, co je před námi. Chceme ti také poděkovat za chvíle, které můžeme prožívat zde ve sboru. Můžeme společně přemýšlet o různých věcech, ptát se, co je správné, jakou cestou bychom mohli jít. Věříme, že ve své lásce nepomíjíš ani ty, kteří prožívají své dny bez tebe. Před tebou všichni stojíme v jedné řadě, buď milostiv nám všem. Amen

1. ČTENÍ Iz 41, 8-10

PÍSEŇ 384 Pomoz mi,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Náš Pane, z hloubi srdce ti děkujeme za tvé přátelství. Vedeš nás k tomu, abychom i my vždycky uvažovali a jednali jako tvoji přátelé. Aby se to projevilo ve vztahu k tobě i ke všem našim bližním. V přímluvné modlitbě myslíme na své lidské svazky. Děkujeme za lidi, které máme kolem sebe, za lidi blízké i vzdálené. Veď nás, ať k nim nalezneme správný vztah, tak abychom byli jedni druhým pomocí, oporou i povzbuzením.

Myslíme i na svazky nejtěsnější, v rodinách, v úzkém přátelství. Je nám v nich dobře, ale kolikrát je vším možným pokazíme. Dej, abychom uměli správně řešit i všechny ty různé a často i obtížné situace, které nastávají.

Prosíme, provázej nás, i když se rozejdeme. Nás jednotlivě, naše rodiny, naše přátele, naši společnost i celou naši zem. Jak by to dopadalo, kdyby vše záleželo jen na nás! Proto tě prosíme, neopouštěj nás a drž nás u sebe, abychom se vždy znovu obraceli k tobě, na tebe spoléhali a tvoji vůli činili. – Společně tě prosíme: Otče náš... Amen

POSLÁNÍ Žijte mezi sebou v pokoji. Hled'te, aby nikdo neoplácel zlým za zlé, ale usilujte o dobro mezi sebou a vůči všem. Stále se radujte, v modlitbách neustávejte. Za všech okolností děkujte, neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás. Všecko zkoumejte, dobrého se držte, zlého se varujte v každé podobě. (1Te 5, 13.15–18.21-22)

POŽEHNÁNÍ Sám Bůh pokoje, necht' vás cele posvětit a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrný do příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolal, on to také učiní.

PÍSEŇ 487 Amen, Otče,

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Jan 15, 9-17

Jako si Otec zamiloval mne, tak jsem si já zamiloval vás. Zůstaňte v mé lásce. Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já zachovávám přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. To jsem vám pověděl, aby moje radost byla ve vás a vaše radost, aby byla plná.“

„To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele. Vy jste moji přátelé, činíte-li, co vám prikazuji. Už vás nenazýváme služebníky, protože služebník neví, co činí jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, neboť jsem vám dal poznat všechno, co jsem slyšel od svého Otce. Ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a ustanovil jsem vás, abyste šli a nesli ovoce a vaše ovoce, aby zůstalo; a Otec vám dá, oč byste ho prosili v mém jménu. To vám prikazuji, abyste jeden druhého milovali.

Milí přátelé,

dnes to bude o sexu, překvapil nás jeden farář na semináři pro pracovníky s mládeží. A bylo to pak spíš o vztazích a kde se v nich mezi chlupci a děvčaty projevuje právě jejich sexualita. A jestli až v manželství nebo už před ním.

Ne, dnes to bude o přátelství. Ne však mezi mužem a ženou, ale mezi Kristem a jeho lidem. A jeho učedníky. Bude to o přátelství, které vychází od Boha Otce až k jeho Synu a my se ho pevně držíme a zachováváme přitom jeho přikázání. A mezi jeho největší přikázání patřilo milovat se ve smyslu tvořit společenství.

A to je i to, co já neumím. Neumím se s vámi bavit o tom, jak moc je sucho nebo mokro, neumím spočítat slepice v kurníku, neznám všechny druhy rostlin a orné půdy, nevím ani co mi kvete nebo nekvete na zahradě a kupodivu nás to ani na fakultě neučili. Což je asi škoda, neboť vesnice z ničeho jiného nežije.

Přítom to však tvoří rámec celého společenství, všechny ořezané stromy a opravené kostely, zryté záhony a uklizené chodníky, posekané zahrady a zametené dvorky. Zkrátka lidské zásluhy. O nic jiného jakoby ani v životě nešlo a kdo se tomu nepřizpůsobí, ten má obvykle smůlu. A my, faráři, se svým teologickým vzděláním, tak končíme na alkoholu nebo na práškách, protože to prostě neumíme.

Co bychom však umět měli a taky nás to na bohosloveckém učilišti trochu učili, bylo radovat se. Radovat se z toho, když si někdo najde svou cestu i k Pánu Bohu, radovat se z toho, když si někdo najde cestu i do tohoto společenství, které je vírou v Boží přítomnost plné, radovat se ne z toho, když někdo přijme za své přikázání chodit každou neděli do kostela, ale když ho začne zajímat i obyčejná víra v Boha. To nám dělá radost největší, a nakonec i nějaký smysl.

A Pán Ježíš na to šel nakonec tak, že za nás všechny, své přátele, položil svůj život. A šel na to i tak, že své služebníky nazval i svými přáteli. A byla to i ta nejkratší cesta k tomu vytvářet s nimi i společenství, které bude dávat smysl.

Ježíšův čin položit za to život byl poměrně radikální. To znamená ke kořenům vši víry a lásky za ty druhé jdoucí. Byl tak radikální, že by do toho dnes už asi nešel a my můžeme jen čekat, kdy přijde i podruhé a žádný život ani nebude muset pokládat. Protože i my sami to společenství budeme chtít a bude nás zajímat, čím my sami můžeme ovoce Boží lásky přenášet i mezi lidi kolem. A fakt to neznámá jen vracet je do kostela, to je i v evangelickém prostředí až krok poslední, ale spíš se s nimi bavit i o věcech mezi nebem a zemí, o víře a nevíře či o rozdílech mezi katolíky a námi, což je tu téma kupodivu dost oblíbené. Ale zase nejen proto, aby nás tu bylo i trochu víc, ale aby to bylo také o něčem jiném.

Ale právě proto přichází i Pán Ježíš, aby nás od služebníků povýšil na své přátelé a dal nám tak poznat, že i on může být naším přítelem. A to ti jeho služebníci a otroci asi potřebovali ze všeho nejvíc. Přítele, který za ně nejen že položí svůj život, ale bude se s nimi bavit jako rovný s rovným. Služebníci navíc neví, co dělá jejich Pán, ale ten je jejich přítelem také proto, že jim předává i to, co dostal od svého Otce, vyvolil je a ustanovil, aby i oni nesli ovoce Boží lásky a vytvářeli společenství tam, kde je to i třeba a bez ohledu na to, kolik nás je.

Ale to my neumíme. A držet tu nikoho nebudeme. Jediné, co umíme, je vzpomínat na staré časy, na to, co bylo a už nikdy nebude.

Ať už to bylo Jiráskovo Temno nebo jen nedávná historie ježdění na vodu či pořádání dětských táborů. Ani vracení do kostela už nám nejde tak, jako dřív. Místo toho jen vzpomínáme, vzpomínáme a vzpomínáme a k tomu vzdycháme, vzdycháme a vzdycháme, ale ne nad sepětím muže a ženy, ale nad tím, jak dnes všemu vládne materialismus a současná sekularizace se ne, a ne zastavit a všechno je proti nám a my s tím nic nenaděláme. Evangelická víra přitom vždycky žila z Boží lásky, ne z toho, jak to vždycky bylo nebo jak to bylo dřív, ale žila z naděje, že i proto Kristus za nás položil svůj život, abychom se ani my nemuseli vracet k tomu, co bylo.

Víra totiž kupodivu nežije z množství, z toho, kolik nás je, to je jí i celkem jedno, ale dává nám i nějaký obsah. A tím obsahem není nic jiného než ovoce Boží lásky a jeho přítomnosti, která se pak nese i celým společenstvím nejen lidí, co jsou kolem nás, ale také a možná především nás samých. Vždyť není ani tak důležité, co se děje nebo neděje v kostele, ale jak tomu chtělo i českomoravské evangelictví, jak a čím se žije i v našich rodinách. Třeba vírou v Boží přítomnost a jakousi všemohoucnost.

To vám přikazuji, abyste jeden druhého milovali. Láska má přitom hned tři roviny. Éros, agapé a křesťanská láska. Éros skoro všichni známe, agapé je něco jako hostina společenství, kterou můžeme zažít buď na pohřbu nebo na svatbě nebo na oslavě narozenin a

křesťanská láska je to, když se na všech těchto rovinách dokážeme bavit i o smyslu víry v Boha, jak nás to učí nejen Boží Syn, ale i naše vlastní víra.

A k tomu nám dopomáhej Bůh, píše se dokonce i ve skautském slibu. A obracíme se k němu i při fotbale nebo hokeji, prostoru náboženském víc, než bychom čekali. Ano, víra se kupodivu neděje toliko v kostele, ale právě na hřišti. Toho vzývání Božího jména, těch svatých ať v bráně nebo mimo ni, těch Jágrů a Nedvědů, co k víře měli blízko a vydávali o ní svědectví více, než kdokoli jiný.

A už je celkem jedno, kdo pak přijde nebo nepřijde do kostela, důležitá je naše víra, která jednak dává životu smysl a pak je tu také proto, abychom se i po tom kostele nebo přímo v něm měli také o čem bavit. Vždyť to nejlepší a nejhezčí je, když nás spojuje i něco jiného než vzpomínání či naše především lidské zásluhy.

Jakkoli nic proti nim, jen je dobré při nich nezapomínat ani na to, co je v tom životě skutečně důležité, totiž radost z toho, že můžeme být spolu a když už jsme spolu, tak hledáme to, co nás spojuje i ze všeho nejvíc, totiž víru, naději a lásku.

To vám příkazuji, abyste jeden druhého milovali, a to jsem vám pověděl, aby moje radost byla ve vás a vaše radost, aby byla plná.

PÍSEŇ 379 Stvoř srdce čisté, 452 Za dar Slova,